

Sygn. akt II CSK 27/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa [...] B. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
przeciwko [...] Szpitalowi [...] w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lipca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 20 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę
1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł swój wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ §1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ.).

Skarżący sformułował dwa zagadnienia prawne. Pierwsze dotyczyło stosowania art. 65 k.c. do wyjaśnień treści Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówienia. W związku z tym zagadnieniem należy zauważyć, że ustawa – Prawo zamówień publicznych nie zawiera przepisów dotyczących interpretacji oświadczeń woli, które mogłyby stanowić *lex specialis* w stosunku do art. 65 §1 k.c., a tym samym wyłączać jego zastosowanie.

Drugie zagadnienie, ujęte w pytaniu: „czy w sytuacji realizacji umowy zawartej w trybie ustawy – Prawo zamówień publicznych w formie projektuj-wybuduj, o której mowa w art. 31 ust. 2 p.z.p., zgodnie z treścią art. 139 ust. 1

p.z.p. stosuje się wprost art. 649 k.c.?”), nie wykazuje związku z ustaleniami faktycznymi poczynionymi w sprawie. Przepis ten statuuje bowiem domniemanie, że wykonawca podjął się wszystkich robót objętych projektem stanowiącym część składową umowy, i jest stosowany, gdy interpretacja oświadczeń woli stron umowy nie pozwala na jednoznaczne ustalenie zakresu obowiązków wykonawcy. Niezastosowanie art. 649 k.c. w niniejszej sprawie nie wynikało z argumentów natury prawnej, lecz faktycznej, a zgodnie z art. 398³ §3 k.p.c. weryfikacja ustaleń faktycznych wykracza poza kognicję Sądu Najwyższego.

W odniesieniu do drugiej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania, należy podkreślić, iż przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r., III SK 11/12, nie publ.). Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]